

Očim veselo ostrmi in oči se mu zasvetijo v solzah.

Metka spi ves dan in vso noč, ko pa se prebudi, se žalostno zasmeje:

»Zdaj več ne vidim angelcev in zlate rože so ugasnile. Oče, ali ste hudi name?«

Čez teden dni je Metka vstala in je minilo še osem dni, preden je bila čisto zdrava.

Očim jo od takrat vsako jutro poboža, preden gre v šolo. Tudi v krčmo ne zahaja. Pravi, da ga je Metka spreobrnila tisto noč, ko je toliko trpela.

Anton Debeljak

Ranča peč

Po ljudski pripovedki

V vasici Kamenju vidiš veliko skalo blizu potoka, ki žene mlin. Splošno ji pravijo Ranča peč. Sam vranič ali hudi duh jo je zavalil semkaj z visokega sosednega hriba. Pripetilo pa se je to takole.

Hudobec je srečal na bregu siromaka, ki se je držal nad vse čemerno. Vpraša ga:

»Kaj pa ti je, možak, da se držiš, kakor bi ti bile miši vso letino sklestile?«

»Kako ne bi bil žalosten? Davkov ne morem plačati, nobenega zaslužka ni. Sam ne vem, kako se bomo preživili. Ne bora ne belica nisem imel že dva meseca v žepu.«

»Denarja bi rad? Pri meni ga dobiš in ne bo posebno drag.«

Možanec debelo pogleda: »Norčujete se z menoj!«

»Na, tu imaš petdeset brenkačev. Zato pa daš meni tisto reč, ki jo zajtra najprvo povežeš.«

Ubogi kočar veselo sprejme in hiti domov s svojim zakladom. Ženi pove, na koga je naletel v hosti.

»Jejhata, človek božji,« ozklikne gospodinja, »samega nebodigatreba si videl in si se mu prodal. Prva stvar, ki jo boš zajtra povezal? To si ti.«

Možakar je bil ves iz sebe od zadrege. Na srečo pa je imel pametno in previdno družico.

»Takole boš napravil,« mu reče dobra ženka. »Ko se prebudiš, se sleci, vzemi vro in pojdi, da opaseš ono debelo skalo, ki leži pri Izvoru nad mlinom. Če pride Posmetuh, naj si jo vzame. Tako bo plačan za svoj podarek.«

Šeber, tako se je pisal naš kmetiček, je kaj slabo spal. Hude sanje so ga plašile in strašile vso dolgo noč. Ko se je zjutraj predramil, je stopil še kebast, to se pravi: v sami srajci, k ogromnemu balvanu pri Izvoru na Hribu. Omotvozi debelo pečino. Ni mu bilo posebno čakati. Ta trenutek je stal preoblečeni dušegubec pred njim.

»Kaj si pa storil?« zagodrnja nečistec.

»Glej ga no, zate delam. Tu je prva stvar, ki sem jo danes opasal. Vzemi jo, med nama je poravnano.«

Razkačen se peklenščak zakadi na pečino, s kremplji jo zakotali nizdol v selo Kamenje. Obstala je kraj potoka, ki ob moči goni mlinsko kolo.

Po vraniču, ki jo je s krepkim udarcem močno opraskal, se vobče imenuje Ranča peč.